

тука за два-та му вида, или по-добъръ, за двѣ-тъ му проявления. Пръво-то отъ тѣхъ да ся нарѣче *страдателно*, а второ-то — *дѣйствиелно*.

Страдателно внимание наричатъ таково, въ което прѣдмѣтъ-тъ самъ, като занимателенъ за насъ, задръжя отворены врата-та на чловѣческѣ-тъ души, безъ да ся намиса нашя-та воля и понѣкогашъ дору и противъ наше-то желание. Да рѣчемъ, че азъ слушамъ нѣкой полезенъ за мене разказъ; а може и да ми ся неще да го чюжъ, нѣ го слушамъ безъ да щѣ. Не искамъ да видѣхъ нѣщо, което мя плаши; нѣ не могѣхъ да си отведѣхъ очи-ты отъ него, ако и да ся мѣчѣхъ да гядамъ на другѣ странѣ. Това е проявление на страдателно-то внимание, силно, колкото може да бѣде. Нѣ сѣще-то това страдателно внимание, и кога не е толково силно, кара мя да четѣхъ полезнѣ книгѣ, а дѣте-то — да слушя или да чете полезнѣ за него приказкѣ. Отъ самосебе си ся разбира, че заково страдателно внимание ся развива въ дѣте-то заедно съ общо-то развиване на души-тъ му, съ постъпенно-то пробуждане въ неѣ на интересы-ты камъ свѣта, който го обыкаля.

Всяко полезно учение за дѣца, четение и разкази помагатъ да ся развие страдателното внимание. Нѣ само едно страдателно внимание не стига. То когато е отрано развито отъ мѣрѣ-тъ навънъ и безъ помощъ-тъ на дѣйствиелно-то внимание, за което ще ся каже по-долу, може да ся обрѣне на душевнѣ болѣть. Въ таково състояние душа-та става нѣкакъ си безсилна, лѣнива, та трѣбва да ѣхъ дразнятъ непрѣстайно интересни разкази или интересно четение; не може да си затвори врата-та, не може да ся вдлѣбочи въ себеси и да остае на само съ себеси, не